

تلفون نومروسی : بک اوغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه پنجشنبه بازاری صاعچیلر خاننده ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستووولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Péra.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

'Εσωτερικού ἔτησία γρ. 30 | 'Εξωτερικού ἔτησία φρ. 10
> ἑξάμην. > 20 | > ἑξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

'Εσωτερικού ἔτησία γρ. 54 | 'Εξωτερικού ... φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

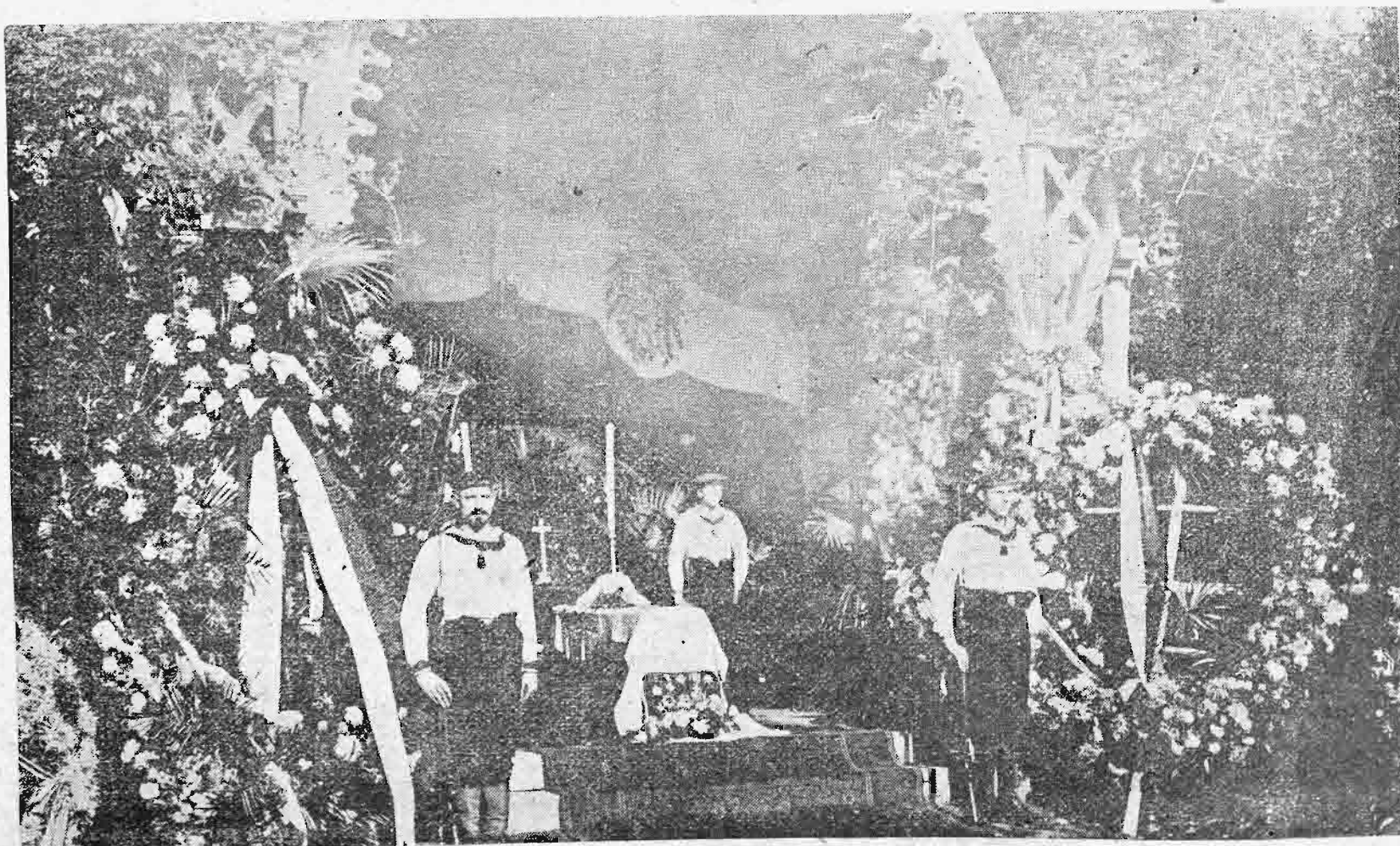
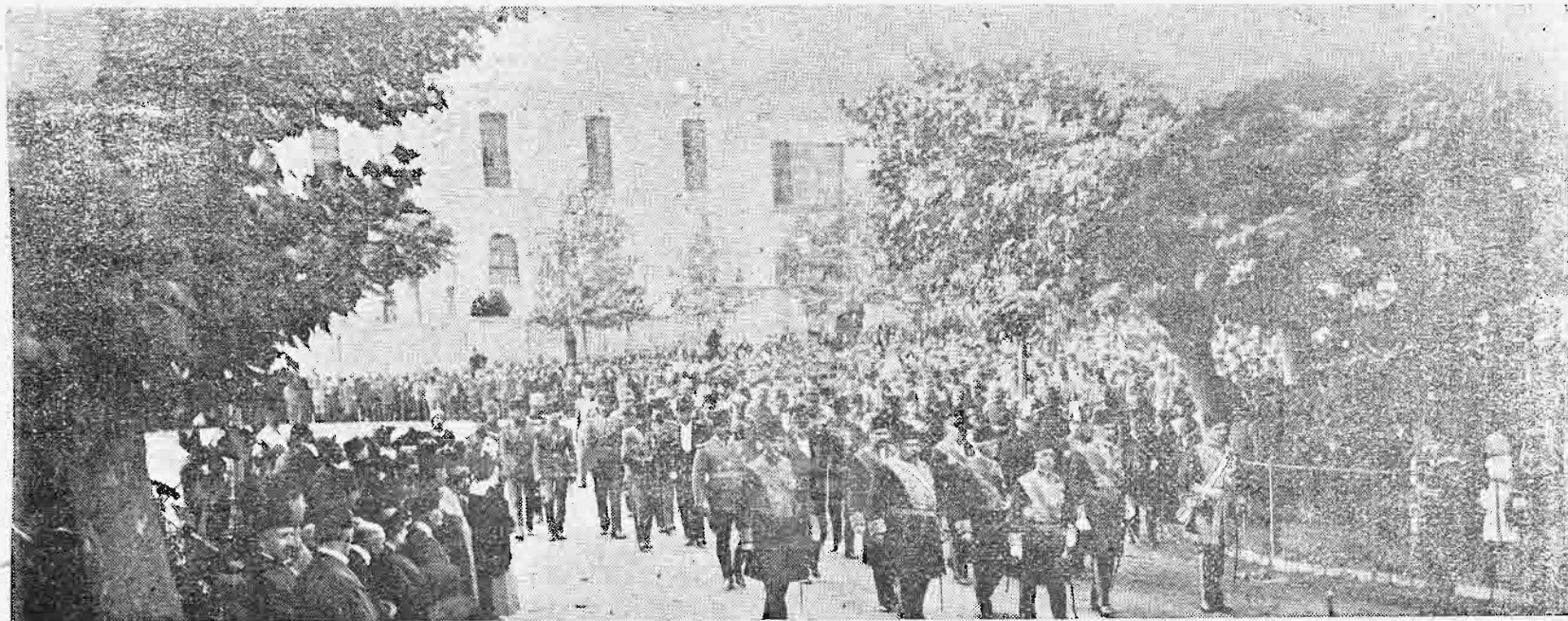
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑΝ ΤΗΣ Α. Ε. ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ ΒΑΡΩΝΟΥ ΒΑΚΕΓΧΑΪΜ

Ἡ ἐκφορά. — Ἡ σορός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ὁ Λουκάς μᾶς διηγείται εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν, πῶς ὁ Χριστός, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ ὄχλον πολύν, ἐνῶ ἐπλησίαζε τὴν πόλιν τῆς πόλεως Ναζὺν, συνήτησεν ἐκφορὰν, καθ' ἣν ἐκηδεύετο νέος, υἱὸς μονογενῆς τῆς μητρὸς του, ἥτις ἦτο χήρα. Ὁ Χριστὸς συνεπάθησε τὸ πένθος τῆς μητρὸς, καί, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν παρακαλέσῃ πρὸς τοῦτο, διὰ μιᾶς φράσεώς του ἀνέστησε τὸν νεανίσκον.

Σύντομος βεβαίως εἶναι ἡ διήγησις τοῦ θαύματος τούτου. Ἄλλ' ἐξ αὐτῆς ὁ ἀκροατὴς καὶ ὁ ἀναγνώστης μὴ νομίσῃ, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαγάγῃ βαθύτατα συμπεράσματα καὶ ν' ἀντλήσῃ ὠφελιμωτάτας ὑποθήκας.

Ἐδῶ παρατηροῦμεν δύο τινά: τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ αὐθόρμητον αὐτῆς. Ὁ Χριστὸς ἠὺςπλαγχτίσθη τὸν πόνον τῆς μητρὸς καὶ τὸν συνεπάθησε χωρὶς κανεὶς νὰ προσκαλέσῃ αὐτὸν πρὸς τοῦτο.

Ἴδου ἔμπρακτος ὑπόθεσις πρὸς πάντας ἡμᾶς. Βεβαίως δὲν ἔχομεν τὴν ὑπεράνθρωπον δύναμιν τοῦ Σωτῆρος ν' ἀνιστῶμεν νεκρούς, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς παρηγορίας καὶ τῆς συμπαθείας οὐδέποτε ἀφηρέθη ἀφ' ἡμῶν. Σχεδὸν ἀνιστάνει τις νεκρόν, παρηγορῶν διὰ τινος βοήθειας, διὰ συναντιλήψεως, δι' ἐνὸς λόγου, τέλος, τεθλιμμένην καὶ ἀπέλιπτα ψυχὴν. Ἀνιστάνει νεκρόν, ὅταν διὰ τῶν ἐγκαίρων συμβουλῶν του καὶ διὰ τῆς σκοπίμου χειραγωγίσεώς του σώζῃ μίαν κλυδωνιζομένην διάνοιαν ἢ μίαν ἀμφιρρέπουσαν ἠθικὴν. Ἀνιστάνει ὄντως νεκρόν, ἐκεῖνος, ὅστις μὲ τὸ μανδύλιον τῆς συμπαθείας ἐξηραίνει τῆς πτωχείας τὰ δάκρυα καὶ χρησιμοποιοῖ ἐκυτὸν ὡς βακτηρίαν εἰς τὰ κλονιζόμενα βήματα τῶν ἀσθενῶν. Ἀνιστάνει νεκρὰν ψυχὴν, ὅταν τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς βερβόρους τῆς ἀνηθικότητος, τῆς ἀκολασίας, τῆς κατασχόνης. Ὅλα αὐτὰ δύναται νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐδέποτε ἡ δύναμις αὐτῆ τῶ ἀπέλιπεν. Ἄλλὰ πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ γίνωνται προθύμως καὶ αὐθόρμητως, εὐθύς ὡς ἀντιληφθῇ τις τὸ κακόν, εὐθύς ὡς διῶγῃ τὴν ἀνάγκην.

Αὐτὴν τὴν πρόθυμον συναντιλήψιν μᾶς διδάσκει πάντοτε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ δὴ καὶ ἡ αὐριανὴ αὐτοῦ περικοπή, ἡ ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ νεανίσκου.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΩΜΕΝ;

Τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον μέρος τῆς πραγματείας, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, ἀσχολεῖται εἰς τὸ τί νὰ μανθάνωμεν. Καὶ τὸ μέρος τοῦτο συμπληροῖ τὰ δύο προηγούμενα, περὶ ὧν ἀνεφέρομεν: 1) ἂν πρέπει νὰ μανθάνωμεν καὶ 2) πῶς νὰ μανθάνωμεν.

Εἶδομεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, περιορισμένον ἀληθῶς, δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ τὰς ποικιλωτάτας γνώσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη συνκεντρῶσε. Τὸ γεγονός τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποθαρσύνῃ, διότι, ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ περικλείσωμεν ὅλας τὰς γνώσεις, δυνάμεθα ὁμως νὰ ἔχομεν τὸ πνεῦμά μας φωτισμένον ἐφ' ὅλων τῶν σημείων. Λέγω δὲ φωτισμένον καὶ παρακαλῶ νὰ διασταλῇ τοῦτο ἀπὸ τὰς συγκεχυμένας ἰδέας, τὰς ὁποίας συνήθως παρατηροῦμεν ἐπιπολαζούσας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ γνωρίξῃ τὰ πάντα.

Διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ καθορίσωμεν τὸ τί δυνάμεθα νὰ μάθωμεν, πρέπει νὰ προβῶμεν εἰς μίαν φυσικὴν διαίρεσιν τῶν διδασκῶν. Ταῦτα εἶναι: αἱ κινήσεις, τὰ γεγονότα, αἱ συλλογισμοί, αἱ ἐντυπώσεις.

Ἡ ἐκμάθησις τῶν κινήσεων ἂς ἀποτελῇ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἀναπτύξεώς μας. Ἄς μὴ νομίσωμεν, ὅτι ἄνθρωπός τις εἶναι τελείως ἀνεπτυγμένος, ἂν δὲν ἐνέκυσεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν κινήσεων. Ἡ φυσικὴ ἀγωγή, τὰ σπῶρ (πᾶν ὅ,τι δηλαδὴ ἐννοῶ μὲ τὸν ὄρον κινήσις), πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ κορυφῆς ὅλων τῶν προτιμησῶν μας.

Ὅσοι δὲν ἐπιδίδονται εἰς τὴν φυσικὴν ἀγωγήν, ὅσοι δὲν ἀκολουθοῦν ἐν σπῶρ, εἶναι βαρεῖς, ἀσχημοί, μελαγχολικοί. Ἡ ἀρχαιότης ἦτο σοφωτέρα ἡμῶν, καὶ ἐθέσπειε μίαν μεγάλην ἀνάγκην, καθιερούσα τὰ γυμνάσια καὶ τὰς παιδείας.

Τὴν φυσικὴν ἀγωγήν δὲν τὴν μανθάνει τις διὰ τῶν βιβλίων. Αἱ αἰσθήσεις, τὸ μάτι πρὸ πάντων καὶ οἱ μῦς, ἔχουν τὸν πρῶτον λόγον. Ὅστις θελήσῃ νὰ μάθῃ διὰ τοῦ βιβλίου ἐν σπῶρ, εἶναι καὶ τοῦ σχολαστικοῦ σχολαστικώτερος. Ἄλλὰ πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι, μανθάνοντες ἐν σπῶρ, δὲν πρέπει νὰ ὑποδουλώμεθα εἰς αὐτό. Δὲν ζητοῦμεν ἀθλητὰς, ἀλλὰ σάματα καὶ ὀργανισμὸς ἀρμονικῶς ἀναπτυσσομένους. Ὁ ἀθλητισμὸς εἶναι κατάχρησις, ὅ,τι καὶ ὀβλαβής, τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς.

Εἰς τὰ σπῶρ πρέπει νὰ καταλέξῃ τις καὶ τὸν χορὸν. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐκτεθῶσιν ἐνταῦθα οἱ φυσικοὶ καὶ οἱ αἰσθητικοὶ λόγοι, δι' οὓς ἐπιβάλλεται ἕτος. Ὁ χορὸς εἶναι ἀδελφὸς τῆς μουσικῆς καὶ μᾶς εἰσάγει δι' αὐτῆς εἰς τὸ βρασιλεῖον τῆς ἀρμονίας.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν γεγονότων.

Ταῦτα εἶναι πολλά. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα κατοπλίσσεται πρὸ τοῦ ὄγκου των. Ἄλλὰ καὶ ἔδῳ τὸ σύστημα καὶ ἡ θέλησις εἰμπορεῖ τὰ κατανικήσι τὰς δυσκολίας.

Ἐν πρώτοις προσπαθήσετε νὰ περιορίσωτε τὴν ἀριθμὸν ἐκείνων, τὰ ὅποια θὰ μάθετε. Ἐξ ἐκάστης ἐπιστήμης (ἱστορίας, γεωγραφίας, φυσικῆς), μάθετε τὰς βάσεις καὶ τὰ σπουδαιότερά των σημεία, καὶ τοῦτο μὲ σύστημα καὶ ἀλληλουχίαν. Μὴ μανθάνετε καθὶ τελείως ἀνεξέστῃτον ἀπὸ τὰς ἀλλὰς γνώσεις σας ἐκ μιᾶς ἐπιστήμης. Ὅτι τὸ μάθετε κακῶς καὶ θὰ τὸ λησμονήσετε εὐκλεώτερον.

Ἄν δὲν προβῆτε εἰς περιορισμὸν καὶ ἐκλογὴν τῶν ὄσων θέλετε νὰ μάθετε, καὶ ἂν ἐπὶ πλείον μανθάνετε μεμονωμένως τὰ διάφερα γεγονότα, τότε ἢ θὰ πνιγῆτε εἰς τὸν ὠκεανὸν τῶν γνώσεων, ἢ, μετὰ πολλοὺς κόπους, θὰ ἰδῆτε, ὅτι οὐδὲν κατέχετε.

Διὰ τοὺς συλλογισμοὺς θαυμάσιον ἐπίπεδον εἶναι καθαρώς αἱ θεωρητικαὶ ἐπιστήμαι καὶ δὴ τὰ

μαθηματικὰ. Ὑπάρχει μετὰ τῶν νέων μεγάλη προκατάληψις κατὰ τῶν μαθηματικῶν. Τὰ δυστυχεῖ δὲν εἶναι διόλου ὑπεύθυνα διὰ τὸ μῖσος, τὸ ὄποσον τρέφουσιν οἱ μαθηταὶ ἀπέναντί των.

Ἡ θέσις καὶ ἡ ἀπόδειξις ἐνὸς θεωρήματος διὰ τῆς ἀλληλουχίας τῶν καταλήλων συλλογισμῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ αὐτὸ καθ' οὔτὸ γνῶσιν, ἀλλ' εἶναι συνάμα καὶ ὑπέροχος τῆς διανοίας κατευθυντήρ. Ἐξασκεῖ τὸ πνεῦμα εἰς τὸ νὰ συλλογίζεται καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ ἐκ τῶν ποικίλων γνώσεων του ἐκείνας μόνον, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην περίστασιν θὰ τῶ χρησιμεύσωσι.

Τὰ μαθηματικὰ εἶναι θύματα τῶν σχολαστικῶν βιβλίων καὶ τῶν στερεῶν διδασκάλων. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν ἐδοκίμασε γλυκεῖαν ἀπόλαυσιν, ὅταν διὰ νέων δυνάμεων ἐφθασεν εἰς τὸ ποθητὸν τέλος μιᾶς μαθηματικῆς ἀποδείξεως;

Ἐχομεν ἀνάγκην νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν μας καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ἐντυπώσεων, τῶν καλαισθητικῶν ἐντυπώσεων ἐννοῶ.

Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ ἐνα ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἐνταῦθα καὶ μέγας καλλιτέχνης. Αὐτὸ εἶναι ἔργον τῆς μεγαλοφίας, ἡ ὁποία δὲν ὑπάκουει εἰς σχολὰς καὶ συστήματα. Ἀναφαίνεται καὶ ἐκδηλοῦται εὐθύς ἀμέσως, παρὰ τὰ κωλύματα, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ παρουσιασθῶσιν.

Ἐπιθυμῶ μόνον, ὅπως ἕκαστος ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος ἔχῃ ἀνεπτυγμένον ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, μίαν κλίσιν πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας καὶ μίαν ἔλλογον προτίμησιν εἰς αὐτάς. Τὸ τοιοῦτον δυστυχῶς τὸ παρεμελοῦμεν.

Ἐκ πολλῶν κυριῶν καὶ κυρίων, τοὺς ὁποίους βλέπομεν περιερχομένους τὰς ἐκθέσεις, συγχρόζοντες εἰς τὰ κονσέρτα, οἱ περισσότεροι τὸ κάμνουν, διότι αὐτὸ εἶναι τῆς μόδας καὶ διότι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιδειχθῶσι. Δὲν εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον ζητῶ. Πρέπει νὰ μάθωμεν νὰ αἰσθανώμεθα ὅλας τὰς καλλονὰς ἐνὸς ὠραίου ποιήματος, μιᾶς συμφωνίας, ἐνὸς καλλιτεχνικοῦ ἔργου. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται προσπάθεια.

Ἐδῶ ὁ ῥόλος τοῦ εἰδικοῦ, τοῦ διδασκάλου, εἶναι μέγας. Πρέπει νὰ καθοδηγήσῃ τὴν διάνοιαν εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ ἀληθῶς καλοῦ καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐαίσθητον εἰς τὰς καλλονὰς του. Ἐλλείπει διδασκάλου, καταφύγετε εἰς τὰ βιβλία. Ζητήσατε μίαν γραμματολογίαν διὰ τὴν ποίησιν· αὐτὴ θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν καλλονῶν τῶν φιλολογικῶν βιβλίων· μελετήσατε τὴν ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς συχιάζετε εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ κέντρα, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀνακαλύψετε τὸ ὠραῖον καὶ νὰ τερφθῆτε ἀπ' αὐτό. Τὴν στιγμὴν δὲ, καθ' ἣν τὸ πνεῦμά σας αἰσθανθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ καλλιτεχνικῶς ὠραίου, δύνασθε νὰ εἰπῆτε, ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἰσθε ἀνεπτυγμένοι.

Θ. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ὁ ἄνθρωπος μόνον βαθμὸν τινα ἠθικοῦ ἀλλογους δύναται νὰ ὑπομείνῃ· τὸ ὑπερβάλλον τὸ ὄριον τοῦτον ἢ τὸν ἐκμηδενίζει, ἢ τὸν καθιστᾷ ἀναίσθητον καὶ ἀδιάφορον.

✧ Πρόβλεπε τὰς δυστυχίας, διὰ νὰ τὰς ἀποφεύγῃς, ἀλλ' ὑπόμεινέ τας μετ' ἐγκαρτερήσεως, ὅταν ἐρχονται.

✧ Ὅταν θέσωμεν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μᾶς λείπουν, οἱ ἄλλοι βλέπουν τὴν εὐτυχίαν εἰς ἐν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν.

✧ Ὑπάρχουν δύο τρόποι κέρδους: ἢ διὰ τῆς ἀξίας μας, ἢ διὰ τῆς ἐνοησίας τῶν ἄλλων.

✧ Ὁ εὐεργέτης ἔχει συνήθως μνήμην διπλάσιαν ἀπὸ τὸν εἰργαζόμενον, ἐνῶ ἐπρεπε νὰ συμβάλῃ τὸ ἀντίθετον.

✧ Ἐὰν δώσης κάποιαν συμβουλὴν ἐπιτυχῆ, θὰ λησμονηθῇ ἂν τούναντιον, θὰ σὲ μέμφονται καθ' ὅλην τὴν ζωὴν σου.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ‘ΑΛΚΥΩΝ’

Είς τὸ ὄραϊον ἐκείνο νησί με τὸ γλυκὺ τοῦ κλίμα καὶ τοὺς ἀφελεῖς τοῦ κατοίκου, τὸ νησί αὐτό, ποῦ τὸ λούει πάντοτε ὁ ἥλιος καὶ τὸ θωπεύει τὸ κυματάκι ἡρέμου πελάγους, ὁ ἰατρὸς Εὐστάθιος, νέος ἀκόμη, τριακονταπέντε ἐτῶν, ἀλλὰ ἐξηγτημένος καὶ ἐξησθενημένος ἀπὸ τὴν ὑπερκόπαισιν, ἐζήτησε τὴν βελτίωσιν τῆς κλονισθείσης ὑγείας του.

Καταφυγὼν ἐκεῖ, κατ’ ἀρχὰς ἐκλείσθη μόνος εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνοικίασεν, ἀλλὰ, μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν μόνωσιν, ἠιθάνθη μίαν φοβερὰν πλῆξιν εἰς τὴν καρδίαν. Ἦρχισεν νὰ κἀμνη περιπάτους καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὰς γνωριμίας τῶν ἀφελῶν ἐκείνων νησιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέζων ἀπὸ τὸ ψάρευμα καὶ ἀπὸ τὰ ὀλίγα προϊόντα τῆς ὄχι καὶ εὐφόρου ξηρᾶς των.

Ἐν ὄραϊον ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔκαμνε τὸν συνειθισμένον του περίπατον καὶ κατήρχετο τὴν παραλίαν, βλέπει μίαν μεγάλην λέμβον νὰ ἐτοιμάζεται, διὰ ν’ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ ἰατρὸς ἐπεθύμησε νὰ κόμῃ μίαν ἐκδρομὴν καὶ ἠρώτησε :

- Γιὰ ποῦ ἐτοιμάζεσθε, καπετάνις;
- Γιατρέ μου, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, πάμε νὰ ρίψουμε τὰ δίκτυα. Δυὸ ὤρες δρόμος πηγαίμῃς κ’ ἐπιστροφή.

Ὁ ἰατρὸς ἐστάθη καὶ ἐσκέπτετο.

Ὁ ναυτὸς ἐπανελάβεν :

- Ἐρχεσθε καὶ σεῖς μοζί; τὸ ἀεράκι εἶναι κομμάτι δυνατό, μὰ ἡ ‘Ἀλκυῶν’ εἶναι προκομμένο καράβι.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἠρονήθη καὶ κατέλαβε θέσιν εἰς τὴν ‘Ἀλκυῶνα’, ἡ ὁποία ἀμέσως ὑψωσε τὸ πανάκι της.

Ἡ ἐκδρομὴ ἦτο ὄραϊα καὶ ἐτελείωσε φαιδρὰ προσημνύετο πολὺ ψάρι. Ὁ ἰατρὸς ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος.

Ἐμεσολάβησαν μερικαὶ βροχεραὶ ἡμέραι· ἔπειτα, ὅταν ὁ καιρὸς διωρθώθη, ὁ ἰατρὸς ἤρχισεν τοὺς περιπάτους του.

Ἐνα πρωί, ὅταν κατέβαινε πάλιν τὴν παραλίαν, ὁ ἰατρὸς βλέπει τὴν ‘Ἀλκυῶνα’ μόνην. Ὅλα τὰ ἄλλα πλοίαρχα εἶχον ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος. Ὁ Εὐστάθιος παρετήρησε· δὲν εἶδε τὸν καπετάν Γιάννη, τὸν πλοίαρχον τῆς ‘Ἀλκυῶνος’, ἀλλὰ μόνον τὸν γέροντα πατέρα του καὶ μίαν νέαν κόρην.

— Κάτι μείνατε ἀργὰ σήμερα; ἠρώτησε τὸν γέροντα ὁ ἰατρὸς.

- Τώρα σὲ λιγάκι θὰ ξεκινήσουμε καὶ μεῖς.
- Ποῦ εἶναι ὁ καπετάν Γιάννης;
- Ἐκεῖνος δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερα· εἶναι κομμάτι ἀρρωστος. Στὸν τόπο του ὁμως θὰ εἶναι ἡ κόρη του. ἡ δεσποινὶς Θηρεσία.

Ὁ ἰατρὸς στρέφει καὶ βλέπει μίαν νεάνίδα. Τὸ ὄραϊόν της, τὸ εὐλύγιστον σῶμα, τὸ πρόσωπόν της, τὴν ὁποίου τὰ χρώματα ἐπρόδιδον ὑγίαν ζηλευτήν, τὰ ἐκφραστικά της μάτια, εὐθύς τοῦ ἔκαμαν ἐντύπωσιν.

Ἐμεινεν ὀλίγα λεπτὰ σιωπηλός· ἔπειτα ἠρώτησε :

- Καὶ θὰ ξεκινήσετε τώρα, ὁμως;
- Μάλιστα, γιατρέ· ἂν θέλετε, ἐλάτε νὰ κάμωμεν μαζί τὸν θαλάσιον αὐτὸν περίπατον. Εἴσθε πολὺ τυχερός· μετὰ τὴν τύχην σας μαζεύομεν πολλὰ ψάρια.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐπερίμενε νὰ παρακληθῇ ἐκ δευτέρου· ἐμβῆκεν εἰς τὴν ‘Ἀλκυῶνα’. Καθ’ ὅλην τὴν ἐκδρομὴν δὲν ὠμίλησεν. Ἐθυσμάζε σιωπηλὰ τὴν ἀπροσποίητον εὐμορφίαν τῆς Θηρεσίας.

Ὅταν ἐπέστρεψαν καὶ ὁ ἰατρὸς ἠτοιμάζετο νὰ ἀφήσῃ τοὺς καλοὺς ἐκείνους νησιώτας, ἡ Θηρεσία τοῦ λέγει :

- Γιατρέ, σὰς καλοῦμεν καὶ τὸ ἀπόγευμα· θὰ κάμωμεν πάλιν τὸν ἴδιον δρόμον, γιὰ νὰ μαζέψουμε τὰ δίκτυα· ἂν θέλετε νὰ μάθετε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σημερινοῦ ψαρεύματος, ἐλάτε.

Ὁ ἰατρὸς, γοητευμένος ἀπὸ τὴν Θηρεσίαν, εὐθύς μετὰ τὸ γεῦμα κατέβη πάλιν εἰς τὴν παραλίαν, διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ‘Ἀλκυῶνα’, ἀλλὰ τὸν ὑπέδεχθη μόνος ὁ γέρον.

- Ἄ! γιατρέ· ἦλθατε πολὺ γρήγορα.
- Τί τρέχει;
- Ἡ δεσποινὶς Θηρεσία δὲν θὰ ἔλθῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ ‘Ἀλκυῶν’ μας δὲν θὰ φύγῃ· ὁ καπετάν Γιάννης τὸ πρωὶ ὑπέφερε περισσότερον καὶ ἡ Θηρεσία τώρα ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα της. Αὐριον θὰ πάμε νὰ μαζέψουμε τὰ δίκτυα.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἀπήντησε. Ματαίως προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν λύπην του. Δὲν θὰ ἔβλεπε τὴν Θηρεσίαν ἀπόψε.

— Ἔστω, εἶπεν. Αὐριον κάμνω καὶ ἐγὼ τὴν ἐκδρομὴν μου· ὅσο γιὰ τώρα, μένω μαζί σου ἐδῶ στὴν παραλίαν καὶ τὰ λέω.

Πραγματικῶς ἔμεινεν ὁ ἰατρὸς, καὶ ἔμεινε πολὺ μετὰ τὸν γέροντα. Ὁμίλει πολὺ καὶ μετὰ ἐπιμονὴν ὄλο ἐζήτηε πληροφορίας περὶ τῆς Θηρεσίας. Ὁ γέρον δὲμος πάμπας της, ὡς φιλάργυρος, ἀφῆκε μετὰ δυσκολίαν νὰ τοῦ ἐκφεύγῃ κάθε μία πληροφορία διὰ τὴν κόρην, περὶ τῆς ὁποίας ἐνδιεφέρετο ὁ ἰατρὸς.

Ἡ ἀδιαθεσία τοῦ καπετάν Γιάννη διήρκεσε μερικὰς ἐβδομάδας καὶ ὁ ἰατρὸς ἔκαμνε τὰς ἐκδρομὰς του μετὰ τὸν γέροντα ναυτικὸν καὶ μετὰ τὴν νεαρὰν Θηρεσίαν.

Εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς ἠσθάνθη πράξενον αἰσθημα εἰς τὴν καρδίαν του. Μία θλίψις τὴν περιέκλειε καὶ ἐνταυτῶ μίαν θέρμη νέας ζωῆς ἐκόχλαξεν ἐντός του. Τὸ μέλλον τῶ ἠνοιγέτο ἐκ νέου μετὰ τὰς χαρὰς του, τὰς ἐλπίδας του, τὰς καρποφόρους προσπαθείας του.

— Τί σκέπτεσθε, κύριε ἰατρέ; τὸν ἠρώτησεν ἡ κόρη· φαίνεσθε σήμερον λυπημένος.

— Εἶναι ἀληθές, δεσποινίς· σκέπτομαι, ὅτι αἱ ὄραι εἶναι βραχεῖαι, ὅτι αἱ καλλίτεραι φεύγουν δι’ ἐμὲ καὶ δὲν ἐπανερχονται.

— Καὶ πῶς αὐτό; ἠρώτησε πάλιν ἡ Θηρεσία.

— Διότι... διότι εἰμαι καλλίτερα, πολὺ καλλίτερα εἰς τὴν ὑγίαν μου, διότι θὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸ νησί σὺς ἐντός ὀλίγου καὶ διότι...

Ἄλλ’ ἐσταμάτησε δισταζών.

— Καὶ διότι; ἐπανελάβεν ὡς ἠχῶ ἡ κόρη.

— Καὶ διότι ἀναγκάζομαι νὰ σὰς ἀφήσω...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ‘Ἀλκυῶν’ ἐγειρεν ἀποτόμως πρὸς τὸν ἀνεμον.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Θηρεσία; ἐφώταξεν ὁ γέρον· δὲν προσέχεις λοιπὸν τὸ τιμόνι; εἶσαι ἀφηρημένη;

Ἡ Θηρεσία συνῆλθε καὶ ἡ ‘Ἀλκυῶν’ ἐπανελάβε τὸν τακτικὸν της δρόμον.

Μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς οἱ δύο νέοι οὐδὲν ἀντήλαξαν. Ὅταν δὲ ἡ ‘Ἀλκυῶν’ ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα, ἡ Θηρεσία ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ λέγει :

— Ἐλάτε αὐριον σπῆτι, κύριε ἰατρέ· θὰ εἶναι καὶ μερικὸι συγγενεῖς καὶ φίλοι· ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ σὰς προσκαλέσω εἰς τὸ γεῦμα.

Ἐφάνη εἰς τὸν ἰατρὸν, ὅτι ἡ χεὶρ τῆς Θηρεσίας ἔτρεψε καὶ ὅτι τὰ μεγάλα της μάτια τὸν ἐκύτταζαν μετὰ ἰδιαιτέραν γοητείαν.

— Θὰ ἔλθω, ἀπήντησεν ἀπλῶς.

Ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας διηυθύνθη εἰς τὸ σπῆτι τοῦ καπετάν Γιάννη. Ὅταν ἐπλησίασεν, εἶδεν ἕνα ὄμιλον ζωηρὸν μέσα εἰς τὸν κήπον, μεταξὺ δὲ αὐτῶν τὴν Θηρεσίαν, ἀπαστραπτουσαν ἐκ χαρᾶς εἰς τὸ πλευρὸν εἰδὸς ὄραϊου νέου, τὸν ὁποῖον πρῶτην φορὰν ἔβλεπεν. Ἡ Θηρεσία ἦτο σχεδὸν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ νέου ἐκείνου.

Ὁ ἰατρὸς εἶδε τὴν σκηνὴν ἐκείνην, ἠσθάνθη, ὅτι ἡ καρδία του ἐπληγόνετο φοβερά, κατέβραλεν ἀπεγνωσμένας δυνάμεις, διὰ νὰ φύγῃ, χωρὶς ἂν νὰ δώσῃ σημεῖα παρουσίας. Ἀπεσώρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔπεσε πυρεσῶν εἰς τὴν κλίνην. Κατεστρώγετο ἀπὸ ἐφιάλτην.

— Ἐχανε λοιπὸν τὴν Θηρεσίαν του;

Μετὰ δύο ὥρας κτυποῦν τὴν θύραν τοῦ ἐπιμόνου.

Ἦτο ὁ γέρον πάμπας τῆς Θηρεσίας.

— Τί ἐγίνετε, ἰατρέ, σήμερα;

— Ἦμην ὀλίγον ἀσθενής· ὁ πυρετὸς μετὰ ἐκράτησεν εἰς τὸ κρεβάτι σήμερα.

— Καὶ ὁμως κάποιος εἶδε ἀπὸ τὸν κήπον μας νὰ ἐρχεσθε. Ξεύρετε, εἶχαμε ὄραϊα γιορτῆ σήμερα. Ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ γυῖός τοῦ καπετάν Γιάννη, ὁ ἀδελφός τῆς Θηρεσίας, ἐγύρισεν σήμερον ἀπὸ τὰ ξένα. Νὰ τὸν δῆς, γιατρέ μου, τί εὐμορφοπαλληκάρι ποῦ εἶναι!

— Ὅστε ἦτο ὁ ἀδελφός τῆς Θηρεσίας; ἐσκέφθη μεγαλοφῶνας ὁ ἰατρὸς.

— Ἐλυπήθημεν πολὺ, ποῦ δὲν ἦλθατε.

— Ξεύρετε, καλέ μου παππεῦ, αἰσθάνομαι, ποῦ εἶμαι καλλίτερα· περιμῆτέ με, ἐρχομαι ἀμέσως.

Μετὰ τρεῖς μῆνας ἡ δεσποινὶς Θηρεσία ἐγίνετο κυρία τοῦ ἰατροῦ Εὐσταθίου. Μετὰ τὸν γάμον των, οἱ γέροντες ἔκαμον ἐκδρομὴν μετὰ τὴν ‘Ἀλκυῶνα’.

(Jean Dautrey)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

VII. — Ἡ ἀπλή τέρψις.

Εἶναι περίεργος ὁ τρόπος, μετὰ τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν νὰ τέρψωμεν τοὺς φίλους μας. Τοὺς καλοῦμεν εἰς συγκεντρώσεις, τὰς ὁποίας ὀργανόνομεν. Κατ’ αὐτὰς δὲ τοῖς ἐπιβάλλομεν νὰ θαυμάσουν τὸ πνεῦμά μας, νὰ γελάσουν μετὰ τὰς ἀνοησίας μας, νὰ καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι μας, νὰ ἐρχωνται εἰς τὸ σαλόνι μας. Πανταχοῦ τοὺς παρακολουθοῦμεν μετὰ τὴν φροντίδα, ὅπως ἐπιδειχθῶμεν πρὸς αὐτούς. Φρονεῖτε, ὅτι εἶναι εὐχαρίστησις διὰ τὸν φίλον μας νὰ τὸν ὑποχρεώνωμεν νὰ θαυμάσῃ τὸ πνεῦμά μας καὶ τὴν πολυτέλειάν μας, ἢ νὰ αἰσθάνεται, ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν μας;

Διὰ νὰ προσφέρωμεν ἀληθινὴν τέρψιν εἰς τοὺς φίλους μας, πρέπει νὰ προσπαθῶμεν ν’ ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς τὸ ἐγὼ, τὸ ὁποῖον εἶναι μισητόν, καὶ νὰ τὸ κλειδώσωμεν κάπου καθ’ ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διασκεδάσεως. Οἱ φίλοι μας θὰ διασκεδάσωσιν ἀληθινὰ καὶ ἡμεῖς ὀλιγώτερον.

VIII. — Ἡ κοσμικότης καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Ἐπάρχουν πολλοί, πλείστοι, οἱ ὅποιοι θυσιάζουν εἰς τὴν κοσμικότητα τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν. Πόσοι οἰκογενειακοὶ θησαυροὶ δὲν κατεσπαταλήθησαν, διὰ νὰ ἰκανοποιήσωμεν κοινωνικὰς τινὰς συνηθείας καὶ φιλοδοξίας! Ἐν τούτοις ἡ εὐτυχία, ἣτις ἀνεμένετο ἐξ αὐτῶν, οὐδέποτε ἐπετεύχθη.

Παρακολουθήσατε ἀπὸ τοῦ ἀνά χειρας φύλλου τοῦ « Ἀπ’ Ὅλα » τὸ νέον μας μυθιστόρημα :

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

Γραμμένον ἀπὸ ἀριστοτέχνην τοῦ καλάμου καὶ μεταφρασθὲν ἐπίτηδες διὰ τὸ « Ἀπ’ Ὅλα » ὑπὸ τακτικοῦ συνεργάτου μας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς ὀραιότερας εἰκόνας τοῦ εὐγενοῦς ἔρωτός, ὁ ὁποῖος ἐμφυλλοχωρεῖ μόνον εἰς τὰς ἀγνάς καρδίας. Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, μετὰ τὰς τόσον ὀραίας σκηνάς του, μετὰ τὰ ἐνδιαφέροντα ἐπεισόδια, τὰς περιπετείας καὶ τὴν κομψὴν πλοκὴν του, θὰ γοητεύσῃ, θὰ συναρπάσῃ, θὰ κατακτήσῃ ὅλας τὰς εὐαίσθητους καρδίας ὅπως ὅλα τὰ μυθιστορήματά μας.

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

εἶναι ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς ἰκανοποιήσῃ. Ὅλοι καὶ ὅλαι ἀπολαύσατε τὸ νέον αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημά μας.

1. — 'Ο πρώτος νυγμός του έρωτος.

'Ο άγροτικός διανομέυς, φορτωμένος τόν ταχυδρομικόν σάκκον του, περιήρχετο τόν άραιοδν συνοικισμόν τής πολίχνης, διά νά μοιράση τά γράμματα και τās εφημερίδας τής ημέρας.

'Επρεπε νά είναι νέος ό διανομέυς του διαμερίσματος εκείνου, πρὸ πάντων νά έχη δυνατά πόδια, διότι ή πολίχνη ήτο άραιο κατοικημένη άπό τά σπίτια τών χωρικών, άνάμεσα εις μεγάλας έκτάσεις καλλιεργημένων άγρῶν και κήπων.

Μετοξὺ τών σπιτιῶν εκείνων εὕρισκοντο και δύο-τρεις έπαύλεις, αἱ όποιαί με τὸ ύψος των και τήν επιβολήν των διεκρίνοντο άπό τά άλλα μικρόσπιτα. Αἱ έπαύλεις αὐταί άνήκον εις ιδιοκτητίας έκτεταμένων γαιῶν.

Εἰς μίαν άπό τās έπαύλεις αὐτάς έπλησίασεν ό ταχυδρομικός διανομέυς και έκτύπησε τήν έξωτερικήν κιγκλιδωτήν θύραν.

Μία χαριτωμένη νεάνις, σχεδόν παιδίσκη, ένεφανίσθη.

— 'Εχομεν κανένα γράμμα, μπάρμπα-Γιάννη;

— Μάλιστα, άπήντησεν εκείνος.

'Αφοῦ δέ έβγαλεν άπό τόν σάκκον του μερικά γράμματα, τά παρετήρησε προσεκτικά και έπειτα έχώρισεν έν με μεγάλο φάκελλον και άνέγνωσε με έπίσημον φωνήν: « Δεσποινίδα Μαρίκαν Καλουλένην ».

— Εἶμαι εγώ, εἶμαι εγώ, δός μου το.

'Εν τῷ μεταξὺ ένεφανίσθη μία γραῖα εις τήν έξωτερικήν θύραν τής έπαύλεως. 'Από τήν ένδυμασίαν της, αλλά και άπό τόν σεβάσιμον χαιρετισμόν, τόν όποιον έσπευσε νά δώση ό διανομέυς, θά ένόει τις, ότι ή γραῖα εκείνη ήτο ή κυρία τής έπαύλεως.

Και αὐτὸ ήτο αληθές. 'Ογτως ήτο ή κυρία Καλουμένη, ιδιοκτήτρια όχι μόνον τής έπαύλεως εκείνης, αλλά και έκτεταμένων πέριξ γαιῶν, μάμμη δέ τής δεσποινίδος Μαρίκας.

'Ενῶ ή κυρία έπαιρνε τήν εφημερίδα της; άπό τās χείρας του διανομέως, ή μικρά κόρη διέτρεχε τὸ γράμμα, ποῦ τής έφερον. 'Οταν δέ έρθασεν εις τήν τελευταίαν γραμμήν του, στεναγμός θλιβερός έξηλθεν άπό τὸ στήθος της.

— Εἶναι άπό τήν μητέρα σου; ήρώτησεν ή κυρία.

— Μάλιστα, γιαγιά, και μοῦ γράφει νά επιστρέψω μεθαύριον.

— Χριστέ και Παναγιά! άνεφώνησεν ή μάμμη, ένώνουσα τās χείρας εις σημεῖον φοβεράς θλίψεως Μεθαύριον, εἶπες, σέ περιμένει;

— Μάλιστα! Και δι' αὐτὸ πρέπει νά φύγω αὔριον.

'Η γραῖα, ὡσάν νά μη έπίστευε τὸ γεγονός, έπῆρην άπό τήν έγγονήν της τὸ γράμμα, έβαλε τά ματογυάλια της και ήρχισε ν' άναγνώσκη:

'Αγαπημένη μου Μαρίκα,

Τί γίνεσαι; Πῶς εἶσαι; Δέν μοῦ έγραψες διόλου.

Φρονῶ, ότι αρκετά πλέον έμεινες εις τήν έξοχήν και πρέπει νά επιστρέψης μεθαύριον, διά νά έπαναρχήσης τά μαθήματά σου.

Σέ φιλω πολὺ-πολύ.

'Η μήτηρ σου

'Αλεξάνδρα Καλουμένη,
τὸ γίνος Δέ. Φλαβυλλή.

'Οταν άνέγνωσε τήν τελευταίαν λέξιν ή μάμμη, τά χείλη της συνεσπάσθησαν.

— Με πόσην έπιμονήν τὸ προσκολλῶ! έσκέφθη.

'Ογτως, ή κυρία Καλουμένη, ή μάμμη, εὕρισκετο εις πολὺ ψυχρὰς σχέσεις με τήν κυρίαν 'Αλεξάνδραν Καλουμένην, τήν νύμφην της. Και ή ψυχρότης αὐτὴ έχρονολογεῖτο άπό τήν πρώτην ήμέραν του γάμου του υἱου της — ό Θεός άναπαύση τήν ψυχὴν του — ό όποιος προϋτίμησε νά πάρη μίαν πρωτευουσιάναν, μίαν, ή όποία ειχε πολὺ μεγάλο ὄνομα, αλλά διόλου μεγάλην περιουσίαν.

'Η μάμμη ειχε τās ιδέας της. Και άπό τās ιδέας της αὐτάς δέν άπεμακρύνετο διόλου. Δι' αὐτὸ δέν έσυγχώρησε ποτὲ τόν γάμον αὐτόν, ποῦ έκαμε τὸ παιδί της. Και τώρα άκόμη, ότι ό υἱός της άπέθανε και ή 'Αλεξάνδρα έμενε χήρα με τήν μικρὰν Μαρίκαν, πάλιν αἱ δύο γυναῖκες δέν ήγαπήθησαν.

'Αλλ' άν ή γραῖα Καλουμένη δέν ήγάπα τήν νύμφην της, υπεργάπα ὅσως τήν έγγονήν της τόσο, ὡστε τὸ γράμμα αὐτὸ, με τὸ όποιον τής τήν άπεμάκρυναν, ήτο δι' αὐτὴν πολὺ πικρόν.

'Αλλά και ή Μαρίκα έπίσης ήτο καταλυπημένη, διότι θ' άφινε τήν μάμμην της.

— 'Ω! γιαγιάκα μου! τί κρίμα νά μη εἶμαι άρρωστη, για νά μείνω! 'Εμεινα τόσο λίγο κοντά σου!

'Αληθῶς ή κόρη ειχε δίκαιον. Εἰχε φθάσει μόλις πρὸ πέντε ήμερῶν εις τήν έξοχήν και τώρα έκαλεῖτο νά τήν αφήση. 'Ω! πόσον ήγάπα τήν έξοχήν ή Μαρίκα!

Τὸ άπόγευμα εκείνο ή νεάνις, άφοῦ έδεσε τά μαλλιά της εις τήν κορυφήν τής κεφαλῆς μ' έν αἰγόκλημα, ποῦ έμύριζε τόσο, έπλησίασε τήν μάμμην της και τής λέγει:

— Θα μοῦ έπιστρέψετε νά κάμω ένα περίπατον έξο;

— Βεβαίως! φώναξε τήν δασκάλισσά σου.

— 'Α! όχι, γιαγιάκα μου! 'Ηθελα νά περιπατήσω μονάχη. Με τήν δασκάλα μου σάν εἶμαι, νομίζω πῶς και τά λουλούδια μυρίζουν γραμματική και τά πουλιά δέν τραγουδοῦν, παρὰ κλίνουν ρήματα.

— 'Εστο, πήγαινε, αλλά κύτταξε μη έπιστρέψης άργά.

— Μη φοβείσθε, γιαγιάκα μου.

— Πρόσεξε νά εἶσαι φρόνιμη.

— Θα εἶμαι πολὺ φρόνιμη μάλιστα.

Και μετὰ τήν τελευταίαν αὐτὴν λέξιν, ή Μαρίκα άπεμακρύνθη. Εὐρέθη άμέσως έξω και ήρχισε ν' άπομακρύνεται άπό τήν έπαυλιν. Κατ' άρχὰς ήκολούθησε τόν μεγάλο δρόμον τής πολίχνης, αλλ' έπειδὴ ό δρόμος εκείνος τής ένεθύμιζε τήν πρωτεύουσαν, δι' αὐτὸ προϋτίμησε νά περιπατῆ άναμέσον τών άγρῶν, επάνω εις μικρὰ μονοπάτια, εἶτε εις τās ὄχθας του ποταμοῦ, ποῦ διέσχισε τήν περιφέρειαν εκείνην.

'Απεμακρύνθη, άπεμακρύνθη πολὺ, πότε συλλέγουσα άνθη, πότε πάλιν κυνηγοῦσα καμμιά πεταλλοῦδα. 'Αλλά δέν έφοβεῖτο διόλου μήπως ὅλα τά κτήματα εκείνα δέν ήσαν τής γιαγιάς της και σχεδόν ιδικά της;

'Επροχώρησε περισσότερο, ότι ήσθάνθη νά φθάνη εις αὐτὴν ἰσχυρὰ εὐωδία καπτομένου χόρτου. 'Η κόρη έτριψε τās χείρας εκ χαρᾶς και διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, άπό τὸ όποιον ήρχετο ή εὐωδία.

'Απ' εκείνο τὸ μέρος ήκούοντο τώρα εὐκρινῶς και φωναί εργαζομένων ανθρώπων. 'Η Μαρίκα διηυθύνθη πρὸς αὐτούς. Οἱ άνθρωποι εκείνοι έκοπτον χόρτον ξηρόν και τὸ έφόρτονον εις μεγάλα άμάξια. 'Η κόρη έστάθη.

— Καλησπέρα σας, τοὺς εἶπεν εἰσθε μισθωτοί τής κυρίας Καλουμένης;

Οἱ χωρικοί ὅλοι έστρεψαν πρὸς τήν νεάνιδα, τής όποίας ή χάρις και ή κομψὴ ένδυμασία τής πόλεως τοὺς έκαμνεν έντύπωσιν, αλλά δέν άπήντησαν εις τήν έρώτησιν, άπλούστατα διότι δέν ειχον έννοήσει.

Εἰς τήν περιφέρειαν εκείνην οἱ χωρικοί δέν ὠμίλουν, παρὰ μίαν παρεφθαρμένην διάλεκτον, και μόνον ὅσοι έπήγαν εις τὸ σχολεῖον, ήμποροῦσαν κατὰ τὸ μᾶλλον ή ήττον νά έννοήσουν και νά ὀμιλήσουν τήν γλῶσσαν τής πρωτεύουσας.

Δι' αὐτὸ δέν άπήντησαν οἱ χωρικοί εις τά λόγια τής δεσποινίδος Μαρίκας. 'Εν τούτοις, ένῶ έκπληκτος τοὺς παρετήρει ή κόρη, ήκούσθη άπό τὸ ὕψος ένὸς φορτωμένου άμαξιοῦ μία δειλὴ φωνὴ ν' άπαντᾷ:

— 'Οχι, δεσποινίς, δέν εἶναι μισθωτοί τής κυρίας Καλουμένης' αλλ' αὐτὸ δέν έχει σημασίαν.

'Εκεῖνος, ό όποιος άπήντησεν, ήτο εἰς νέος.

— Μπᾶ! έκαμεν ή νεάνις, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι.

— Δέν ὑπάρχει λόγος, άπήντησεν ό αὐτὸς νέος, άφοῦ έβῆξεν ὀλίγον, διά νά δώση τόνον και θάρρος εις τήν φωνήν του. Γνωρίζομεν πολὺ καλά τήν κυρίαν Καλουμένην, τής όποίας τά κτήματα συνορεύουν με τά ιδικά μας. 'Ὅστε εἰμπορεῖτε νά νομίζετε, ότι εἰσθε μετξὺ τών ιδικῶν σας.

'Η κόρη ηὐχαριστήθη άπό τά εὐγενῆ αὐτὰ λόγια και έπῆρς θάρρος. 'Εκυψεν, έπῆρην εις τās χείρας της δρᾶκα χόρτου και τὸ έτριψε μετξὺ τών παλαμῶν της.

— Πόσον μυρίζει ὠραῖα! εἶπεν.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Ο 19ος αιών.

«Εάν ὅλοι οἱ γάμοι ἐγίνοντο κατ' ἐλευθέραν ἐκλογὴν, συμφώτως πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὸ μυστικὸν ἐνστικτὸν τῆς συμπαθείας, οὐδὲν θὰ ἦτο εὐδαιμονέστερον ἢ ὁ δεσμός τοῦ Ὑμναίου. Διότι διὰ τῶν ἀρμονικῶν αὐτῶν φυσικῶν σχέσεων τὰ δύο φῦλα καθίστανται καλλίτερα καὶ τελειότερα. Ἡ ἀμοιβαία ἐγκατάλειψις τοῦ ἐγῶ, τὴν ὁποίαν ἐκαστοὺν πρόσωπον παρέχει ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, σχηματίζοντες οὕτως ἐν μόνον ἄτομον εἰς δύο σώματα, ὁπλασιάζει τὰ αἰσθητήματα καὶ τὴν ζωὴν· αἱ πικρῆσι, μοιραζόμεναι μετὰ τὸν ἄλλο ἀγαπωμένων προσώπων, φαίνονται ἐλαφρότεραι, αἱ χαρὰι ἠνωμέναι φαίνονται ζωηρότεραι καὶ περισσότερον ἐνδόμυχοι. Τέλος ἡ γονιμότης τῆς γυναικὸς εἶναι μεγαλύτερα καὶ ἡ υγεία τῆς μᾶλλον σταθερά.»

«Ἡ μέση ἡλικία, καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ νυμφεύεται, εἶναι ἡ τῶν τριάκοντα ἐτῶν· καὶ ὁμοίως ἡ μέση ἡλικία, καθ' ἣν τὰ πάθη καὶ αἱ ὀρμαὶ τὸν κυριαρχοῦσιν, εἶναι ἡ τῶν εἰκοσίων ἐτῶν. Ἐν τούτοις τὰ ὠραιότερα αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ τὰ περιεπαλαιωμένων καὶ ταλαιπωρούμενος, διότι ἀπυροῦται κίνδυνον δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τὰς τιμῆς συζυγικῆς ἐστίας.»

«Ὁ γάμος εἶναι ἀμοιβαία τις ὑποχρέωσις Δύναται τις νὰ ὑποσχεθῆ πίστιν, εὐμένειαν, προστασίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς, ἀλλὰ νὰ ὑποσχεθῆ αἰώνιον ἔρωτα, εἶναι πρᾶγμα παράτολμον. Καὶ τὸ νὰ ὑποθέσωμεν ἀκόμη, ὅτι ὁ ἔρως ὑπάρχει εἰς ὅλους τοὺς γάμους, τοῦτο εἶναι πλάνη κατάδηλος.»

«Αἱ τρυφερότεραι καὶ θαλκτικώτεραι σχέσεις εἰμπορεῖ νὰ συναφθοῦν μετὰ τὸν προσώπων, τὰ ὁποῖα οὐδένα ἄλλον ἔχουν σκοπὸν, εἰμὴ τὴν τέρψιν. Ἀλλ' ἐν τῷ γάμῳ χίλιοι λόγοι ἀντιτίθενται, ὅπως ὁ σύζυγος εἶναι τόσον εὐπροσήγορος καθὼς εἰ ξένου. Ἡ θέσις τοῦ εἶναι συνήθως τόσον δι' ἑαυτὸν, ὥστε οἱ αὐτοὶ τρόποι θὰ τὸν ἐγελοιοποιῶν. Φαίνεται λοιπὸν φυσικόν, ὅτι γυνὴ μικρόνους θὰ τρέφῃ προλήψεις κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, τόσον, ὥστε, καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι εἶναι καταφανῶς ὑπέρτερος τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, ἐκείνη δὲν θὰ τὸν θεωρῆ οὕτως ἴσον πρὸς αὐτούς.»

«Δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχὴς συμβίωσις μετὰ τὸν συζύγων, ἂν δὲν πρὸς ὑπάρξῃ ἀκριβῆς ἐκτίμησις μετὰ τὸν ἀπὸ ἀπόψεως ἡθῶν, συνηθειῶν, χαρακτήρος. Ἡ ἀληθὴς αὐτὴ ἐξακριβῶσις πρέπει νὰ προηγηθῆ πάντοτε τοῦ γάμου.»

«Πόσοι ἀνδρες νυμφεύονται χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί εἶναι ἡ ζωὴ! Εἰς τὸν ἔρωτα ἡ γυνὴ εἶναι καθὼς ἡ λύρα· δὲν ἐξωτερικεῖται τὰ μυστικά της θέλητρα, παρὰ εἰς ἐκείνον, ὅστις γνωρίζει νὰ παίξῃ αὐτὴν καλῶς.»

Γινώμαι τῆς ἐποχῆς:

«Μία τιμία γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀνδρα τῆς, ὅταν οὐδὲν δὲν τὴν κτυπᾷ, δὲν τὴν ἐπιπλήττει καὶ οὐδενὸς τὴν ἀποστερῆ πράγματος.»

«Εἶναι ἀδύνατον δύο σύζυγοι νὰ ζήσουν ἐν ἀρμονίᾳ, ἂν ἐκάτερος ἐξ αὐτῶν δὲν ὑποχωρῆ κάπως εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἄλλου.»

«Εἰς πολλὰς ἀγοραπωλησίας δίδομεν τὸ ὄνομα τοῦ γάμου: Ὅταν μία κόρη νυμφεύεται κάποιον ὄχληρον ἢ ὅταν εἰς νέος νυμφεύεται ἐν... χρηματοφυλάκιον.»

«Κάποιος εἶλεγεν, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ δὲν ἔχει ἀκόμη τὴν ἀπαιτουμένην ἡλικίαν διὰ τὸν γάμον καὶ ὅτι θὰ ἀνέμενε νὰ φρονιμεύσῃ, διὰ νὰ νυμφευθῆ. Ἀλλ' εἰς πεπειραμένους τοῦ ἀπῆντησεν:

— Ἰσα-ἴσα· ὅταν γνωστὴν, τότε δὲν θὰ νυμφευθῆ ποτέ.»

«Ὑπάρχουν ἴσως γυναῖκες, οἱ ὁποῖαι δὲν ματώρθωσαν νὰ διευθύνουν τοὺς συζύγους των, ἐν τούτοις οὐδαὶς ἀνὴρ κατώρθωσε νὰ διευθύνῃ τὴν γυναῖκά του.»

Ο ἰδεώδης σύζυγος.

«Οἱ ἰδεώδεις σύζυγοι εἶναι ἐκείνοι, οἵτινες ἀγαποῦν τὰς συζύγους των περισσότερον καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτῶν των. Ἡ μόνη των δὲ σκέψις εἶναι νὰ τὰς καθιστοῦν εὐτυχεῖς.»

» Ἀναζητοῦν τὸν πλοῦτον, τὰς τιμὰς καὶ αὐτὴν τὴν δόξαν, μόνον καὶ μόνον, διὰ νὰ πλέξουν βαρῦτιμον στέφανον, μὲ τὸν ὁποῖον νὰ στολίσουν τὴν κεφαλὴν τῆς λατρευομένης γυναικὸς. Ἐχουν ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸ θεμελιώδες ἀξίωμα, καθ' ὃ οὕτως προστάσσουν, οὕτως δέχονται νὰ προσταχθῶν, καθότι θεωροῦν ἑαυτοὺς οὕτως ἀνωτέρους, οὕτως κατωτέρους ἀπὸ τὰς συζύγους των, ἀλλ' ἴσους.»

» Συζητοῦν μὲ ἡρμῆσαν διὰ τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, καὶ καταλήγουν πάντοτε καὶ οἱ δύο εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα.

» Οἱ εὐτυχεῖς οὗτοι σύζυγοι οὐδέποτε ἐδοκίμασαν μὴνα μέλιτος ἢ μὴνα πικριῶν.

» Εἰς τὸ στερέωμα τῆς συζυγικῆς των ἐστίας μεσουραεῖ πάντοτε ὁ ἥλιος, ὅστις θερμαίνει, ἀλλὰ δὲν κατακαίει, φωτίζει, ἀλλὰ δὲν ἐκθαμβώνει, ὁ ἥλιος, ὅστις οὐδέποτε δύει.

» Τοιοῦτος εἶναι ὁ τύπος ἰδεώδους συζύγου, πρὸς τὸν ὁποῖον δύναται νὰ προσαιματολιζῶνται αἱ ὁμόφυλοι μου.

Νίνα Δάρε.»

Μόνον ἀγάπη.

«Μ' ἀρέσει ὁ νέος, ποῦ θὰ κρύψῃ βαθειά, μὰ στ' ἀληθινὰ βαθειά, μέσ' στὴν καρδιά του τὴν ἀγάπη, ποῦ θὰ τοῦ χαρίσω. Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν φαντασθῶ ὑψηλὸν ἢ χονδρὸν ἢ κοντὸν ἢ μὲ τέτοια καὶ μὲ τέτοια χαρακτηριστικά. Τὸν βλέπω ἀπὸ τῶρα εἰς ἄγγελον νὰ φτερουγίσῃ καὶ νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν ὑπαρξίν του, γὰρ νὰ ταιριάσωμεν μιὰ ζωὴ ὅλος διόλου δική μου, μιὰ ζωὴ ἀφωσιωμένη. Δὲν με νοιάζει, ἂν θὰ περνοῦμεν ἐκλεκτὰ, μέσα σὲ μεγαλοπόλεις, μὲ πλουσίους χορούς, διασκεδάσεις καὶ τᾶλλα, μὰ θέλω νὰ ἔχω τὴν ζωὴν μου μοιραμένην μὲ τὸν ἀνδρα μου· αὐτὸ βλέπω.»

» Τὸν θέλω δηλαδὴ γιὰ τὴν χαρὰν καὶ γιὰ τὴν λύπην μου, γιὰ τὰ γέλια καὶ γιὰ τὸν πόνον, γιὰ τὴν πραγματικὴν δηλαδὴ ζωὴν. Μὴ σὰς φαίνομαι ὑπερβολικὴ.

Βοσποροῦλα.»

Γενικότητες.

«Μὰς ἐρωτᾶτε ποῖος εἶναι ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Οὐδὲν τοῦ ἐρωτήματος τούτου καταλληλότερον, ὅπως δι' αὐτοῦ ἐξεγείρετε καὶ τὴν πλέον ἀδιάφορον παρθενικὴν καρδίαν, παρασύροντες αὐτὴν εἰς ἐκμυστήρευσιν τοῦ τόσον καλῶς φυλαττομένου μυστικοῦ της. Εἰς τὸ ἐρώτημά σας τοῦτο σπεύδω καὶ ἐγὼ νὰ σὰς ἀπαντήσω ὡς φρονῶ:

» Τὸ κατ' ἐμέ, ἰδανικὸς σύζυγος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ με μὲ τὴν μεγαλειότεραν σταθερότητα, προσπαθῆσθαι νὰ με καταστήσῃ ἰδικὴν του, ἐξαργῶν τὴν εὐτυχίαν του ἀπὸ τὴν ἀγάπην μου, καὶ, κατόπιν εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως, συζητῶν τὰ σχέδια τῆς μετέπειτα ζωῆς μας, ἐν ἀκρῆ ἐχεμυθεῖα συντελέσῃ μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς κατ' ὅλα εὐτυχοῦς οἰκογενειακῆς ἐστίας, ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν θὰ κατέχῃ ὅρα καὶ νὰ εἶναι κάπως μορφωμένος καὶ σοβαρὸς εἰς τὰς πράξεις του.

Ο. Β. Π.»

Ἰδανικὸς ἢ δανεικός.

«Ἐρωτᾶτε τί εἶναι ἰδανικὸς ἢ δανεικός; Δανεικοὶ εἶναι σχεδὸν ὅλοι οἱ σύζυγοι! Ὅσον διὰ τοὺς ἰδανικοὺς, δὲν ὑπάρχουν.»

» Ἰδανικὸς σύζυγος σήμερον εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ εὐρίσκειται νὰ μὰς ἀγαπήσῃ καὶ νὰ μὰς πάρῃ καὶ ἀφοῦ τὸν πάρομε, νὰ τὸν προσέχουμε μὲ μάτια δεκατέσσαρα μὴ μὰς τὸν πάρῃ γιὰ δανεικὸν... καμμιὰ φίλη μας ἐπιστηθία.

Μία μὲ δίχως χρυσάφι.»

ΧΟΕΝΤΖΟΛΛΕΡΝ

Τὸ Γερμανικὸν ἔθνος, ἐν μέσῳ τῆς ὁμοβροντίας τῶν τηλεβόλων καὶ ὑπὸ συνθήκας ὄντως ἐξαιρετικῆς, ἐορτάζει τὰς ἡμέρας αὐτὰς τὴν πεντακοσιετηρίδα τῆς βασιλείας τοῦ οἴκου Χοεντζόλλερν, εἰς ὃν ἀνήκει καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ νῦν Γερμανοῦ αὐτοκράτορος.

Ὁ οἶκος οὗτος ἀνάγει τὴν ἰδρυσίν του περὶ τὰ 800 μ. Χ., φέρων ὡς γενάρχην τὸν Τασιλίον, κόμητα τοῦ Τσόλλερν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα του ἔλαβε κατόπιν, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα κτισθέντος πύργου Hohenzollern ὅστις καίεται ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἐχίγγης τοῦ πρῶτου νομοῦ Σιγμαρίγγης.

Τὸ ὄνομα Hohenzollern, προσέλαβον πρῶτον οἱ ἐκ τοῦ κομητικῆς οἴκου τῶν Βουρχαδιγγίων, Βουρχάρδος καὶ Βέντσλ φὸν Ζολορίν, ἀποθανόν τὸ 1081. Ἐκ τῶν ἀπογόνων δὲ τοῦ Βουρχάρδου, ὁ κόμης Φρειδερίκος Γ', περὶ τὸ 1185, ὑπῆρξεν ἐμπιστευτικὸς σύμβουλος τῶν αὐτοκρατόρων Φρειδερίκου Α' καὶ Ἐρρίκου ΣΤ', ὅστις καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ 1191 ὡς πυργοδασπότη (Burggraf) τὴν Νυρεμβέργην.

Ἐκ τῶν υἱῶν αὐτοῦ ὁ μὲν Κορράδος Γ' ἐγένετο ἰδρυτὴς τοῦ Φραγκωνικοῦ κλάδου, ὅστις ἀπέκτησεν ὕστερον καὶ τὸ Βιυρόν: καὶ τὸ Ἄνοβαχ καὶ ἐξ οὗ Φρειδερίκος ὁ ΣΤ' ἔλαβε τὸ 1415 ὡς τιμᾶριον τὸ ἐκλεκτοράτον τοῦ Βρανδεμβούργου, κληθεὶς Φρειδερίκος Α'. Τοῦ γεγονότος ἀκριβῶς τούτου τὴν ἐπέτειον τελεῖ σήμερον τὸ Γερμανικὸν ἔθνος.

Ὁ ἐνδέκατος ἀπόγονος τοῦ Φρειδερίκου Α', Φρειδερίκος Γ', ἐγένετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Φρειδερίκος Α' βασιλεὺς τῆς Πρωσίας τὸ 1701, καὶ τούτου ὁ ἕκτος ἀπόγονος, Γουλιέλμος Α', προσέλαβε τὸν τίτλον αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας τὸ 1871.

Ὁ ἕτερος υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου Γ' τοῦ Χοεντζόλλερν, Φρειδερίκος ὁ Δ', ὁ ἀποθανὼν τὸ 1251, ἰδρυσε τὸν σουηδικὸν κλάδον, ὅστις κατόπιν διηγήθη εἰς τὰς γραμμάς Χοεντζόλλερν Ἐχίγγης καὶ Χοεντζόλλερν Σιγμαρίγγης. Ἀλλὰ τὸ 1849, συνεπέσθη τῶν πολεμικῶν συμβάντων τοῦ προηγουμένου ἔτους, παρητήθησαν ἀμφότεροι οἱ βασιλεῦσες τότε ἡγεμόνες καὶ τὰς κτήσεις των κατέλαβε τὸ πρῶτον στέμμα. Αἱ κτήσεις αὗται σήμερον ἐποτελοῦν τὸν πρῶτον νομὸν Σιγμαρίγγης.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ παραιτηθέντος ἡγεμόνος τῆς Σιγμαρίγγης Ἀντωνίου, ἀρχηγὸς τοῦ κλάδου εἶναι ὁ Λεοπόλδος, γεννηθεὶς τὸ 1836 καὶ εἰς ὃν τὸ 1870 προσεφέρθη ὁ θρόνος τῆς Ἰσπανίας. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πρώτου Γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870-71.

Ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Λεοπόλδου Κάρολος, γεννηθεὶς τὸ 1839, ἐξελέγη τὸ 1866 ἡγεμὸν τῆς Ρουμανίας, τὸ δὲ 1881 ἐκηρύχθη βασιλεὺς αὐτῆς. Ὁ Κάρολος ἀπέθανε τὸ 1914, βασιλεύει δὲ ἐν Ρουμανίᾳ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Φερδινάνδος.

Αὐτὰ εἶναι ἐν περιλήψει τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τῆς μακρᾶς ἱστορίας τοῦ οἴκου Χοεντζόλλερν, πρὸς ὃν μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποβλέπει τὸ Γερμανικὸν ἔθνος, καὶ πάνυ δικαίως, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐδόξασθη καὶ τὴν δόξαν αὐτὴν ἐδράμασε.

ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑ

Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἡμέρα, π' ἤλθεσ ἀλόχαρῃ ἐμπρὸς μου, ἐνφ' σκορποῦσες στὸν ἀέρα τῆς εὐωδιᾶς ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ τί δὲν μ' εἶπε τὸ λάλο στόμα! μὲ ποῖας λέξεις! μὲ ποῖας φράσεις! ὡστ' ἄκων βρισκομαι ἀκόμα εἰς τῶν ὄνειρων τὰς ἐκστάσεις! Μ' εἶπον τὰ δύο σου γλυκὰ χεῖλη, πῶς πάντα θὰ μὲ ἀγαπᾷς κ' ἐνφ' τὸ στόμα σου μ' ἐφίλει, ὄνειρα πλάνα νὰ σκορπᾷς! Τὰ πάντα ὅμως ἴσαν ἀπάτη! δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω, καὶ προσπαθοῦσα νὰ εἶρω κάτι, τὴν δυσπιστίαν μου νὰ διαλύσω. Ἀλλ' ὅταν εἶδον τὰ δύο σου μάτια, χρυσῆς ἀκτίνες νὰ σκορπιζοῦν, σὰν ἀδαμάντινα παλάτια καὶ τὴν ψυχὴν σου νὰ καθρεφτίζοῦν, ὦ! τότε-τότε πιστεύσα πλέον στοὺς λόγους, στὰς ὑποσχέσεις, διότι τὸρμα σου τὸ δακρυχέον, μὲ εἶπε δύο μόνον λέξεις!

ΜΙΧΑΗΛ ΑΓΓΕΛΟΣ

— Παρίσταται μόνον ανάγκη, είπεν ο Ιατρός, όπως εις εκ των δύο παραμένη εδώ και μη αφήση το δωμάτιον τούτο. Δυστυχώς, εγώ δὲν εἶμπορῶ νὰ τὸ κάμω. Ἐχω καὶ ἄλλους ἀσθενεῖς, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν τὴν παρουσίαν μου. Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μοιράσω εἰς ὅλους τὸν καιρὸν, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ ἦτο ἀπαραίτητος διὰ τὴν δεσποινίδα Βαλερίαν.

— Θὰ μείνω ἐγώ, ἀπήντησε μὲ ὕψος ἀπλοῦν καὶ ἀφελῆς ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ, τοσοῦτο μᾶλλον, ὅσον φοβοῦμαι μήπως πάλιν κάποια ἀπερικοκία ἐπιδεινώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη μου. Ἄλλ' ἄς κρατήσωμεν τοῦτο μυστικόν. Ἄν τὸ εἴπωμεν εἰς τὴν κυρίαν Λεσπερά καὶ εἰς τὴν κυρίαν Γκρανδιέ, φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ταῖς ἐδίδομεν ἀφορμὴν θλίψεως καὶ μίαν αἰωνίαν ἀπελπίσιν.

Ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν.

Αἱ δύο γυναῖκες οὐδεμίαν εἶχον διαπράξει ἀπρονοησίαν. Αὐτὸ τὸ εἴξευρε καλῶς. Ἄλλος εἶχε διαπράξει αὐτὴν καὶ ὁ, τι ἐβυσσοδόμησεν, ἦτο πολὺ φοβερώτερον ἀπὸ ἀπρονοησίαν. Ἦτο τὸ ἀνιερώτερον καὶ φρικωδέστερον τῶν ἐγκλημάτων: ἦτο δολοφονία μιᾶς ἀσθενοῦς. Φρίκη...

Ἄλλ' ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ οὐδεμίαν ἐξεδήλωσε πρὸς τὸν Ιατρόν. Τὰς ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν καί, χωρὶς νὰ ἐκδηλωθῇ διόλου, ὡς πάντοτε τὸ κατώρθου, χωρὶς νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν συνάδελφόν του ἐκ τῆς ἰδέας ἐκείνης, ἠρκέσθη νὰ τῷ εἴπῃ ἀπλῶς:

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Εἶναι ἡμέραι, καθ' ἃς, μαζί μὲ τὰς ἄλλας φροντίδας, ἔχομεν καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν νέων χειμεριῶν καπέλων. Αἱ κυρίαὶ φαίνονται πολὺ ἀπαιτητικαὶ καὶ λεπτολόγοι διὰ τὰ καπέλλα των καὶ πολλάκις διὰ τοῦτο ἐπισιομεν τὴν μὴνιν τῶν ἀνδρῶν. Καὶ ὁμως ἡ μὴνὶς των, αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦλάχιστον, δὲν στηρίζεται καὶ πολὺ ἐπὶ τοῦ δικαίου. Ἡ μέριμνα, τὴν ὁποίαν καταβάλλει κάθε μία, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ καπέλλο της, εἶναι πολὺ λογικὴ, ἀφοῦ τὸ καπέλλο ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον μέρος τῆς γυναικείας περιβολῆς.

Τὸ καπέλλο, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀπαραίτητον, πολλάκις δίδει χάριν, καλλονὴν, νεότητα εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία τὸ φορεῖ. Οὐχὶ σπανίως θὰ παρατηρήσατε κυρίας ἡλικίας μεγάλης, αἱ ὁποῖαι, φοροῦσαι τὸ μὲν ἢ τὸ δὲ καπέλλο, φαίνονται νεώτεραι καὶ ἀποκτιῶσι τὴν χάριν λησμονημένων δι' αὐτὰς ἡμερῶν. Ἄλλὰ καὶ διὰ κάθε πρόσωπον τὸ καπέλλο δύναται νὰ φανῇ χρήσιμον καὶ νὰ παράσχῃ μοναδικὰς ὑπηρεσίας. Ἐν ἀρμονικὸν καὶ ὠραῖον καπέλλο εἴμπορεῖ νὰ καλύψῃ μίαν ἐνδυμασίαν ἀκαλαίσθητον ἢ ὀλιγώτερον ἀρμονικὴν. Τὸ καπέλλο ἐλκύει πρῶτον τὰ βλέμματα καὶ σφραγίζει τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ κάμῃ ὅλ' αὐτὰ τὸ καπέλλο, διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του, πρέπει νὰ εἶναι ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ εἶναι. Κατ' ἐμὲ, δὲν ὑπάρχουν καπέλλα ὠραία καὶ ἀσχημα' κάθε καπέλλο ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ἐνταυτῷ καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο ἀναλόγως τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον τὸ φέ-

ρει. Δι' αὐτὸ μὴ κάμνετε τὴν ἐκλογὴν σας ἀπὸ τὴν βιτρίναν τοῦ πιλοποιείου, εἴτε κατὰ μίμησιν. Ἐνα καπέλλο, τὸ ὁποῖον εἶναι θαυμάσιον εἰς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Α., καὶ ἐπισύρει τοὺς ἐπαίνους καὶ τὸν θαυμασμόν, μὴ νομίζετε, ὅτι κατ' ἀνάγκην θὰ προξενῇ τὴν ἴδιαν ἐντύπωσιν καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου σας.

Τὸ καπέλλο πρέπει νὰ φαίνεται ὡς ἀρμονικὴ συνέχεια τοῦ κορμοῦ, τῶν ὤμων, τοῦ λαιμοῦ, τοῦ προσώπου, τῆς κεφαλῆς ἐκείνης, ἡτις τὸ φέρει. Εἶναι τὸ κιονόκρανον αὐτῶς εἶπειν τῆς γυναικείας στήλης. Ἄλλοίμονον ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρμονικὸν πρὸς αὐτήν! Γίνεται καταγέλαστος.

Προσέξτε πολὺ εἰς τὰ σχήματα καὶ τὰς γαριτούρας τῶν καπέλων σας. Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατὸν νὰ ὀρισθοῦν κανόνες, διότι τὰ σχήματα καὶ αἱ γαριτούραι τῶν καπέλων εἶναι ποικιλώταται. Ἀπαιτεῖται καλαισθησία καὶ εὐκρίνεια. Εὐκρίνεια μὲν διὰ νὰ ἀπορρίψετε ἐν καπέλλο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι διὰ σᾶς, καλαισθησία δὲ, διὰ νὰ προτιμήσετε ἐκείνο, ποῦ ἐναρμονίζεται πρὸς τὸ πρόσωπόν σας.

Μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ πολυτέλεια τῆς φόρμας καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν στολισμῶν τοῦ καπέλλου, εἴμπορεῖ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀρμονίαν. Εἰς ἀπλοῦς φιλόγος, τοποθετημένους ὅπου πρέπει, εἴμπορεῖ νὰ ἀναδεικνύῃ τὰς χάριτας τοῦ προσώπου καλλίτερον ἀπὸ τὴν πειρὸ ἀκριβῆ ἐγκρέττα.

Δι' αὐτὸ προσέξτε πολὺ ὅταν θὰ ἐκλέξετε τὰ καπέλλα σας.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟΝ

Διὰ νὰ λευκάνετε τὸν λαιμόν, τὸν ὁποῖον ἐμαύρισε τὸ ὑπαιθρον, κάμετέ τον μασσᾶξ μὲ κολ. κρέμ. καλῆς ποιότητος καὶ πλύνάτέ τον μὲ διάλυσιν ὀξυγονοῦχοῦ ὕδατος.

— Ἰατρέ, νυχθημερὸν θὰ ἀγρυπνῶ ἐγὼ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς ταύτης.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶμαι ἡσυχος.

Συνωμίλησαν κατόπιν ἐπὶ πολὺ: συνέταξαν μίαν συνταγὴν, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Ιατρός ὑπέγραψε, διότι ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ ἠρνήθη νὰ ὑπογράψῃ. Ἐπειτα ὁ Ιατρός ἀπεσύρθη, ἀφίνων τὴν θέσιν του εἰς τὸν μάγον. Ὁ γέρον παρητήρησεν ἐπὶ πολὺ τὴν ἀσθενῆ, παρακολουθῶν τὴν ἀκανόνιστον ἀναπνοὴν της, ἡτις ἦτο τόσον ἀσθενῆς, ὥστε πολὺ δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ τὴν ἐννοήσῃ.

Μία βαθεῖα συμπάθεια εἶχε διαχυθῆ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος πρὸ τῆς καλλονῆς τῆς νεάνιδος, πρὸ τῆς νεότητος ταύτης καὶ τῆς ζωῆς, ἡτις ἐπάλασε πρὸς τὴν νόσον καὶ τὸν θάνατον. Καὶ ὁ μάγος ἐσκέπτετο τὸν υἱόν του, ὅστις τὴν εἶχεν ἀγαπήσει ἀπ' αὐτῆς ἀκόμη τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, ἀπ' τὸν καιρὸν τῶν ἀφελῶν παιγνιδίων των, τὸν ἐσκέπτετο τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον ἦτο δηλὸς εἰς τὸν ἔρωτα αὐτόν, τὸν ὁποῖον βαθύτατα ἠσθάνετο ἡ καρδία του.

Μόνος ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἠσθάνετο ὄχι ἀτλῶς σεβισμὸν καὶ ἀγάπην, ἀλλ' ἀληθῆ λατρείαν, ἦτο ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεύθη τὸν ἔρωτά του ὁ νέος. Ὁ γέρον δὲ ἐγνώριζε πόσον ἦτο ἰσχυρὰ καὶ τρυφερὰ ἐνταυτῷ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Βαλερίαν καὶ δι' αὐτὸ ἔτρεμεν ἐξ ἀπελπίσας, ἂν τυχὸν συνέβαινε ἀπευκτέον εἰς τὴν νεάνίδα.

Ὁ Μαρὶ-Ἀδέλ εὐρίσκετο ἐδῶ, εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ἀσθενοῦς, ὄχι μόνον, ὅπως σῶσῃ τὴν κόρην, ἀλλ' εἰργάζετο ταυτοχρόνως καὶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἰωάννου.

Καὶ εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ, ἀφηρημένος, νομίζων, ὅτι εὐρίσκετο μόνος:

— Ὁχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν ν' ἀποθάνῃ ἡ δυστυχῆς αὐτὴ νέα.

Εἰς λυγμὸς τὸν ἔκαμε νὰ στραφῇ. Ἦτο ἡ Ζερμαίν, ἡ ὁποία ἔκλειεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λουίζας. Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ Ἰούλιος Γκρανδιέ εἰσήρχετο, διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τῆς Βαλερίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΘΙΝΘΠΩΡΙΝΑ

Ἐκ τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον ἀνεκδότου ποιητικῆς συλλογῆς τοῦ φίλου χειρουργοῦ τῶν Ἑθνικῶν μας Νοσοκομείων, ἀποσπῶμεν τὸ κάτωθι ποίημα:

Καὶ πῆρα τὸ θλιμμένο δρόμο,
ποῦ τὸν περνοῦσαμε τὰ δυό...
Μὲ τὸ βαρὺ σταυρὸ στὸν ὄμο
ἐπῆρα τὸ θλιμμένο δρόμο,
μὰ πειὰ δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Ἀκούω τὰ λόγια σου' ἔχουν μείνει
στῶν φύλλων τὸν ψιθυρισμό'
σιτὸ κλάμα, ποῦ ἕνα ἀηδόνι χύνει,
ἀκούω τὰ λόγια σου' ἔχουν μείνει
ἀπ' τὸ σκληρὸ μας χωρισμό.

Καὶ ἡ ἀγαπημένη σου ἡ βρύση,
ποῦ κάποια λούλουδα θρηνηεῖ,
τοὺς πόθους της νὰ τραγουδήσῃ,
πῆρα ἡ ἀγαπημένη βρύση
τῆ νεραϊδίσια σου φωνῆ.

Σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ τῆ μαύρη
σὲ φέρνω ἐμπρὸς μου ζωντανή!
Πῶς τῆ γαλήνη της θὲ νὰ βρῶ
σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιὰ τῆ μαύρη
ὦμέ, ἡ καρδιά μου ἡ ὀρφανή!...

Καὶ πῆρα τὸ θλιμμένο δρόμο,
ποῦ τὸν περνοῦσαμε τὰ δυό...
Μὲ τὸ βαρὺ σταυρὸ στὸν ὄμο
ἐπῆρα τὸ θλιμμένο δρόμο,
μὰ πειὰ δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ!

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΣΓΛΟΥΣ

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΤΖΗΣ

Με την εποχήν του εφάνη και ο καστανατζής...

Έν τούτοις, την ήσυχίαν και την ταπεινοσύνην...

Έκτοτε ο καστανατζής άπετέλεσε φαινόμενον...

Πρέπει κάθε χρόνο να ύπομνησθῆ ὁ έρχομός...

Και με φαίνεται πῶς τοῦ άξίζει τοῦ κούλένου...

Και τὸ κἄτι αὐτὸ προβάλλει άμέσως ὡς καστα...

Άφίνει κανείς πρὸς στιγμήν ὄλας ἐκείνας τὰς...

Πολλοὶ μάλιστα τὴν μετάπτωσιν αὐτὴν τὴν θεω...

Πῶς ὄχι; Για φαντασθῆτε τί ὄνειρον, τί χίμαιρα καταγῆ...

Όταν ὁ Ροῦμπενς ἐξωγράφῃσ ποτε μέγαν πί...

Ένα τέτοιο χρειάζεται πάντοτε, διὰ νὰ μὴ...

Δὲν σᾶς φαίνεται, ὅτι μέσα εἰς τὴν πολυθόρου...

Άσ...

Freiherr von Wangenheim

Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ ένταῦθα πρε...

Ἡ διαπρεπὴς αὐτῆ διπλωματικὴ προσω...

Ἡ πρόωρος θάνατος τοῦ μεγάλου...

Ἡ ἐπίσημος κόσμος τῆς χώρας, ἡ δη...

Ἡ κηδεῖα τοῦ Βακεγχαίμ ἐγένετο τὴν...

Καταθέτομεν τὰ εὐσεβῆ μας συλλυπη...

Καταθέτομεν τὰ εὐσεβῆ μας συλλυπη...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Άφίξις — Ἐπανέκαμψεν τὴν Πέμπτην ἐκ τῆς...

Θάνατος. — Θλιβερωτάτη καθ' ὄλα ὑπαρξίς...

Ἐθν. Ὁρφανοτροφεῖον. — Μετὰ πολλῆς χα...

Ἐκκαθάρισις < Ἀμοιβαίας >. — Ἐπικειμένης προ...

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρόην Ἴππο...

Προόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν...

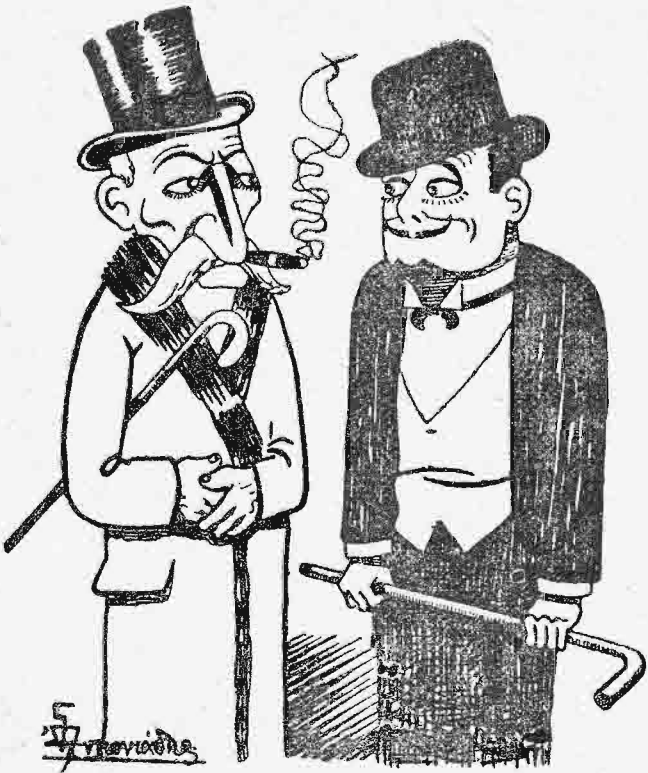
ΣΙΝΕ - ΠΑΛΑΣ Σ. ΒΑΪΜΠΕΡΓ Τὸ ὀραιότερον πρόγραμμα...

Τὰ καλύτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος άνωτέρου Ἑλληνικοῦ...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ Γαλ...

Διευθέτησις.

— Τί έγεινε λοιπόν ή υπόθεσις, καὺ εἶχεσ μ' εἰς ἀχρεῖον, ποὺ σέ κατεχρόσθη χίλιες λίρες ;
— Τὸ πᾶν διευθετήθη. Ἐπῆρε τὴν κόρην μου.

Σύγχυσις.

— Μπα ! ή κυρία τραγουδεῖ ; καὶ ήμεῖς ἐνομίσαμεν, ὅτι τὴν ἔπιασαν πάλιν εἰς πόνοι τῶν ποδιῶν της.

Κυνηγετικὸν ἀποτέλεσμα.

— Ἐσκότωσε τίποτε σήμερον στὸ κενῆσι ;
— Ναί... τὸν καιρόν μου.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΙΔΗΡΕΝΙΑ ΥΓΕΙΑ !

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

MIMHΣ, φθάνει πνευστιῶν, χλωμός, βήχων.

Ἐρχομαι, κυρίαί καὶ κύριοι, νὰ διαμαρτυρηθῶ ἀπέναντί σας· σεῖς, ποὺ εἰσθε ἀκριβοδίκαιοι, θ' ἀντιληφθῆτε πόσον μὲ ἀδικοῦν. Ἀκούετε καὶ φρίζετε : Ἐγνώρισα μίαν κόρην, τὴν δεσποινίδα Τρεχαγυρευοπούλου, τὴν ἠγάπησα, ἑκατάλαβα, ὅτι δὲν εἴμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτὴν καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν πάρω. Σήμερον λοιπὸν τὸ πρῶτ', ἀφοῦ ἔβαλα τὰ μαῦρά μου ροῦχα, ἐπῆγα στὸ σπίτι της, γιὰ νὰ βρῶ τοὺς γονεῖς της. Ἄ ! ἐξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι προηγουμένως ἐπέρασα ἀπὸ ἓνα χρυσοχόον καὶ ἐπῆρα δυὸ βεργιέτες. Εἶμαι, κύριοι, ἀνθρώπος προνοητικός· ὅλα τὰ προβλέπω. Τὸ μόνον, ποὺ δὲν προείδα, ἦτο ἡ σημερινή μου ἀποτυχία. Ἄλλὰ ἂς μὴ τρέχω μού τὸ ἀπαγορεύει καὶ ὁ γιατρός.

Λοιπὸν, τί ἔλεγα ; Ἄ ! θυμήθηκα. Ἐπῆρα λοιπὸν τῆς βεργιέτες καὶ ἐπῆγα στὸ σπίτι τοῦ πενθεροῦ μου, δηλαδὴ στὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ποὺ δὲν εἶχε τὴν τύχην νὰ γίνῃ πενθερός μου. Τὸν βλέπω, μὲ βλέπει· τὸν χαιρετῶ, μὲ χαιρετᾷ, καί, χωρὶς πολλὰ λόγια, τοῦ ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς κόρης του. Ἄλλ' ἐκείνος, μωρός καὶ ἠλίθιος καθὼς εἶναι, μοῦ λέγει :

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν τιμὴν, μὰ ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσω τὴν κόρην μου σ' ἓνα νέον τοῦλάχιστον, εἰῶ σεῖς μεῦ φαίνεσθε...

Καὶ πρὶν τελειῶσαι τὴν φράσιν του, τὸν χάνω ἀπ' ἐμπρός μου. Ἡθέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ, νὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι ἡ ὑγεία μου εἶναι ἀσάλευτος, καθὼς λέγουσ οἱ ἰατροί, σιδηρένια, καθὼς λέγομεν ὅλοι ήμεῖς. Ἄλλ' ὁ κύριος αὐτός εἶχε κλεισθῆ στὴν κάμαρά του. Ἐσπευσα λοιπὸν, κυρίαί καὶ κύριοι, νὰ σᾶς τὰ ἐκθέσω καὶ νὰ διαμαρτυρηθῶ διὰ τὴν προσβολὴν κατὰ τῆς ὑγείας, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαναν. (Βήχει). Οὐφ ! πῶς βήχω ! Εἶναι ἀλήθεια, κύριοι, ὅτι εἶρεξα κάμποσο καὶ δι' αὐτὸ βήχω, ἄλλως τε, καὶ ὁ πνεῦμον μου—ἔτσι τοῦλάχιστον μοῦ εἶπεν ὁ γιατρός, ἐγὼ δὲν τὸν εἶδα, τὸν πνεῦμονα δηλαδὴ καὶ ὄχι τὸν γιατρόν—ὁ εἰς πνεῦμων μου εἶναι... εἶναι πολὺ δυνατός, σωστὴ φυσοῦνα σιδηρουργεῖου, εἰῶ ὁ ἄλλος σχεδὸν δὲν ὑπάρχει,

εἶναι, λέγει ἀτροφικός. Ἄλλὰ μήπως πειράζει τίποτε αὐτό ; Ὁ Θεὸς γιατί μᾶς ἔδωσε δύο πνευμόνια ; γιὰ νὰ μπορούμε βέβαια νὰ πετοῦμε τὸ ἓνα ὅπια ὧρα θέλομεν.

Ἐκτός αὐτοῦ, κατὰ τὰ ἄλλα εἶμαι θαυμασίως καλά. Οὐδέποτε ἀρρώστησα, οἱ δέ τοτε, τ' ἀκούτε ; Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι, μικρός ὅταν ἦμην, ἀρρώστησα μερικὲς φορὲς ἀπὸ εὐλογιά, σκαρλατῖνα, κοκίτη, τριφειδῆ πυρετὸν καὶ κίτριναδα. Ἄλλὰ πρὶν τὰ λογαριῶζει αὐτά ; εἶναι παιδικὲς ἀνοησίες. Θὰ τὰ ἐπάθαινα ἂν ἦμην μεγάλος ; Ὅχι βέβαια· δι' αὐτὸ θὰ ἰδῆτε, θὰ ἀκούσετε δηλαδὴ, ὅτι ὁ ὑπόλοιπος βίος μου ἐπέρασα ἐν ἀδιαπτῶ ὑγείᾳ, καθὼς λέγουσ οἱ ἰατροί.

Μόνον εἰς ἡλικίαν δέκα ἐτῶν εἶχα ἓνα μικρὸν ἐπισόδιον. Εἰῶ ἐπαῖξα εἰς τὴν ταράτσαν, ἔπεσα ἀπ' ἐκεῖ κάτω στὸ ὑπόγειον. Ἀπὸ τὸ πέσιμο ἐκεῖνο ἔσπασα τὸ ἓνα μου χεῖρ καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ

ΑΠ' ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΝΗΣΙΩΤΙΣΣΑ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ

Τσερκέζικο χαντζάρι
ή κάθε μιά ματιά σου
καὶ σὴν περπατησιά σου
τὰ δένδρα προσκυνοῦν.

Τὰ λούλουδ' ἀνθισμένα
σὲ γλυκοχαίροῦνε
κι' οἱ ἄγγελοι σ' ὑμνοῦνε
ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Ἄσμα ἀσμάτων ψάλλει
καὶ μέσ' στὸ Μοναστήρι,
μεγάλο τὸ χατήρι,
ἠγούμενος χονδρός.

Νησιώτισσα πανώρη,
ποῦ σ' εἶδα τόσο λίγο,
τὰ μάτια πάντα κλείω
σὰν θέλω νὰ σέ δω.

Μὰ ἠγούμενος βαρβάτος
πάντα μπροστά μου βγαίνει.
Ἄχ ! Μπουργαζλοῦ Ἐλένη,
τ' ἤθελα νὰ σέ δω !...

Μπουργαζ-ἄδασῆ, 22 Σεπτεμβρίου.

μείνω τρεῖς μῆνες στὸ κρεβάτι. Ἄλλὰ τώρα εἶμαι ἐντελῶς καλά· τὸ χεῖρ μου δὲν μὲ πονεῖ καθόλου, παρὸ μόνον, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι ξηρὸς ἢ ὅταν εἶναι ὑγρὸς. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν.

Δεκαπενταετῆς, ἔπαθα κάτι ἄλλο. Μικρὸ ἐπισόδιον καὶ αὐτό. Ὤδηγοῦσα στὴν ἐξοχὴν τὸ ἀμαξάκι τοῦ θείου μου. Τὸ ἄλογο ἀφηνιάζει, πέφτω κάτω καὶ σπάνω τὸ ἓνα μου πόδι. Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς μαζί μου, ὅτι ἦμην πολὺ τυχερός. Φαντασθῆτε νὰ μοῦ ἔσπανε καὶ τὸ ἄλλο ! τοῦλάχιστον ἂν εἶχα τέσσαρα πόδια, τὸ πᾶγμα θὰ περνοῦσεν ἀπαρατήρητον. Ἄλλὰ, γιὰ τὴν τύχην μου, ἔχω μόνον δύο καὶ εὐτυχῶς ἀπὸ τὰ δύο ἔσπασα μόνον τὸ ἓνα.

Οἱ ἰατροί, κατόπιν αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ἐπισοδίου, μοῦ συνέστησαν νὰ μὴ ἀναβαίνω ποτὲ στὸ ἀμαξί. Κάμνω λοιπὸν πεζοπορίας. Ἀγαπῶ τὸ κυνήγι, τὸ ὁποῖον δι' ἐμὲ εἶναι ἀλησμόνητος διασκεδισμός. Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ γιατί ; εἶσθε φίλοι μου καὶ εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ σᾶς εἰπῆ τὰ μικρὰ μυστικά του. Λοιπὸν σᾶς λέγω ἐμπιστευτικῶς, ὅτι, ἐνῶ εἰς τὴν πρώτην μου ἐκδρομὴν ἐσημάδευα ἓνα σπουργίτι, τὸ κυνηγετικὸν μου ὄπλον ἐπῆρε φωτιά καὶ μοῦ ἔβγαλε τὸ δεξιὸ μάτι καὶ μοῦ ἐκούφανε τὸ ἀριστερὸ αὐτί. Ἄλλὰ δὲν πειράζει διόλου τὸ πᾶγμα αὐτό. Φαντασθῆτε ἂν εἶχα καλὰ καὶ τὰ δυὸ μου μάτια, πῶς θὰ εὕρισκα τὴν εὐκαιρίαν νὰ φορῶ μονόκλ !

Ἐκτός ὅμως αὐτῶν, κατὰ τὰ ἄλλα ἔχω ἐξίστερα. Ἄν εἰπῆτε γιὰ τὸ στομάχι μου, ὦ ! δι' αὐτὸ δὲ ὑπερηφανεύομαι κυριολεκτικῶς. Τρῶγω ἓνα περιδρόμο καὶ δὲν μὲ πειράζει τίποτε. Ἐξαιρέσει τοῦ πεπονιοῦ, τὸ ὅπριον μὲ κάμνει νὰ σηκάνωμαι πρόωρα ἀπ' τὸ τραπέζι. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ δὲν τρῶγω πεπόνι.

Ἄ ! ἐξέχασα καὶ τὰ ψάρια μὲ πειράζουν ἐπίσης, ὄχι ὅμως καὶ τόσο πολὺ, ὅσον τὸ βοδινοῦ κρέας, τὸ πρόβειο καὶ τὸ ἀρνίσιο. Αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἀνεχθῶ. Ἀμέσως βγαίνουν ἀπ' τὸ στομάχι μου διὰ τῆς ὑποχωρήσεως. Τί τὰ θέλετε. Κάθε στομάχος ἔχει τὰς ἰδιοτροπίας του καὶ αἱ ἰδιοτροπίαί τοῦ ἰδικοῦ μου στομάχου εἶναι ἐπουσώδεις. Δὲν ὑποφέρει ἐπίσης τὰ φρούτα καὶ τὰ γλυκύσματα. Τὰ γλυκύσματα, ὦ ! εὐία τὰ ἀφῖνω γιὰ τοὺς λαιμάργους, γιὰ τοὺς ἀρρώστους. Ἡμεῖς εἰ ὑγίεις εἴμποροῦμε νὰ φάμε ὅ,τι τύχη. Λοιπὸν, κυρίαί καὶ κύριοι, ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ ἀπὸ μερικὰ ἄλλα, ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγα ἀκόμη, ἐνοήσατε τί ἀνοησία ἔκαμεν ὁ κύριος Τρεχαγυρευόπουλος νὰ μὴ μὲ κάμῃ γαμβρὸ του. Καὶ διατί λέγει ; διὰ λόγους ὑγείας ! Καὶ ὑπάρχει ἄλλος στὸν κόσμον—μὴ σᾶς κακοφραῖῃ, παρακαλῶ—νὰ ἔχη κειὸ γερὴ ὑγεία ἀπὸ μένα ;

(Μίμησις)

ΚΑΠΟΙΟΣ